

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 106
 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
 ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
 ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
 ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάττει και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.
 ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΠΟΝΑΜΑΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Λοιπόν, αγαπητέ κόμη, είστε εσύ τυχερός; ήρωτης της λαϊκής Φάνασας.

—Τελείως εσύ τυχερός, απήντησεν ο κόμης, και δεν λημονώ ποτέ, μιλαίδη, ότι το όφελω εις σάς.

—Ω! μη νομίσετε πως μου όφειλετε και πολλά πράγματα, μόνον ευχαριστοσύνην να σας άκούω εσύ τυχερή, δια τήν μη με τύπη ποτέ ή ου- νείδης που συνετέλεσα εις ένα τόσο άναρμό στο συνοικέσιο.

—Η λαίδη επόφραρεν αυτάς τας λέξεις με όλλη- γην όσον μνησικακίας και ό κόμης έννοήσας την προσβλητική έννοιαν τών λόγων της έπευσε να της ανταποδώσ η με ευγένειαν τό πείραγμα.

—Θέ μου, και γιατί σάς φαίνεται τόσο άναρμόστον αυτό τό συνοικέσιο μου με την Λούση; Άλλως τε άς μου έπιτραπή να παρα- τρώσω ότι, άφού τό εύρισκατε τόσο άναρμό στον, γιατί να συνετέλεσε τόσο εν τήν πρην ματαλοΐαν του;

—Αιαι; Θέλετε να μάθετε τό διατί;—και τής λαίδης τά μάτια επέταξαν φλόγες.—Α! δεν ξεύρετε τί ειναι ικανή να κάμη μία γυναίκα όταν αγαπά... Ήταν κι' αυτό ένα είδος ένδι- κήσεως γιά την περιφρόνησί σας.

—Περιφρόνησί μου!

—Ναι, μην προσποιήσθε ότι δεν έννοείτε. Ξεύρετε καλά ότι, άπό τόν καιρό που έξουσε άκόμη ό άνδρας μου, σάς αγαπούσα και σάς τό έδειχνα με κάθε τρόπο, αλλά σείς μου έφέ- ρεσθε πάντα με τόση περιφρόνησι.

—Περιφρόνησι περι, άπλούστατα, δεν αντα- ποκρινόμουν εις τό ατόημά σας.

—Σάς ένδικώθηκα όμως, γιατί εις τά μάτια όλου του ίδιου μας κόσμου ένγινετε γελοΐος με τόν γάμο που έκάματε με τή Λούση.

—Αν όνομάζετε ένδικώνον τό ότι ένυτε- λέσατε εις τό να πάω ένα χαριτωμένο κορί- τσι που δεν έχει άλλο μειονέκτημα παρά ότι δεν έχει τίτλον και χρήματα... ποσο είστε ά- πασιμένη!

—Νομίζετε;—με πόσην ειρωνίαν επόφραρε αυτάς τας λέξεις ή λαίδη και μία άλλοκοτος λάμψης εφότις τό όρώαιον πρόσωπόν της ένθ' έξακολουούσασ με πολλήν ειρωνίαν:—Αν ήτο μόνον αυτό, αλλά άκούσατε και κάτι άλλο που δεν τό ξέρετε. Τό κορίτσι αυτό τό έπληρα έγω και σάς τό έφερα να τό γνωρίσετε επίτη- δες γιά την ένδικώσή μου, την επλήρωσα μά- λιστα γιά να παύση τόν όρλο της ερωτευμένης.

—Την επλήρωσατε! και ό κόμης με αφρη- δίαν έξαφιν επόφρασε τήν σύζυγόν του! που έ- χουσε εις τήν παρακειμένην αίθουσαν.

—Λούση, τής ειπε, τι μαγιάνω εδώ; Ή επλήρωθηκα από την λαίδη Φάνασα γιά να προσποιηθής την ερωτευμένην μαζί μου;

—Η Λούση ένκόταξεν έναλλάξ τόν σύζυγόν της και την λαίδη, έπειτα εκατέβασε τά μά- τια της ντροπιασμένη.

—Μίλησε, Λούση, τής ειπεν ό κόμης περι- μένων ένταγώνως μίαν άπάντησιν, τό τί ειναι αυτό που άκούω;

—Η άλήθεια, επιθύριον ή δυστυχής Λούση, αλλά ή λαίδη Φάνασα δεν σάς ειπε και την συνέχεια αυτής τής ιστορίας.

—Αηλαδή; ήρώτησε ό κόμης.

—Στάς άρχάς ειχα δεχθή την συμφωνίαν από άπόλο συμφέρον, αλλά όταν σ' έννόησα καλά και σε άγάπησα τής ειπα ότι δεν δέχομαι πιά να παύω αυτόν τόν όρλον, διότι μου έ- ρεσετε άληθινά. Τότε τί νομίζεις; Ήπειδή ή- ξεύρετε ότι δεν ειχα χρήματα που έξήγησε να τής επιστρέφω οσα χρήματα μου ειχε δώσει. Φυσικά δεν ειχα, μη έπουλήθηκα και την πλή- ρωσα! Αυτό δεν σοϋ τό ειπε βέβαια, δεν σοϋ ειπε ότι από άγάπη και σε επισύλλισα τόν ίδιο τόν έαντό μου... Και τώρα δικάσε με, πέ μου άν μπορώ άκόμη να λέγομαι σύζυγός σου.

—Ο κόμης την ένρηγκασίθη με τρυφερότητα και τής ειπε με γλυκύτητα:—Είσαι τό ίδανι- κόν που έποθοΐσα να εύρω! Γλυκειά μου, λατρευτή μου γυναίκα!

(Έκ του Άγγλικού: Α.Μ.) MARJORIE BOWN

GANZONE D'AMORE

Τί κι' αν στη μάχη μου έρμιά τό αίστημα έβούθη ένός μου και τά παλιά μου όνειρα σα μία στιγμή εβουήθησαν, μένει στα βάθια της καρδιάς μου ή πιο τρανή του κόσμου άγάπη, που γεννήθηκε σαν όλες μου χαθήσαν,

Μ. Κ. Ρελλάς

—Υπάρχει κάτι χειρότερον από τόν φόβον του θανάτου—ό τρόμος της ζωής.

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Πώς ήθελα νάμουν λουλούδι, γλυκειά να χύνω μυστηρία, στα στήθια σου να με καρφώνης, να σοϋ λιγώνω την καρδιά.

Νά μ' έξεις πάντα στολισμό σου και μόλις φως μου, μαραθό, ναύρω στα στήθια σου, τό μνήμα κι' εκεί γλυκά ν' άνασπασθώ.

Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

Όταν με τόση εὐλάβεια στην εκκλησία ηγαίνεις και σε κινώ να προσκυνήσῃς τ' άγιο κόνιαμα μί μιάς μέσο' τό ναόν σάν μαιήνης,

νομίζω πως κι' ή άνωχη εικόνα στ' φιλι σου θα ζωντανέψη παρασθής και πως τόν Άγιο θ' αν ιδής γονατιστό άντικρύ Σου!

Αν τό προσμένω, Άγάπη μου, δεν έχω βέβαια κριμά. στογάσων έμένα και νεκρό— ένα σου φίλημα θαρρώ πως με ξυπνά άπ' τό μνήμα!

Μ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΔΙΨΑ

Διαβάτης άπ' τό δρόμο κουρασμένος επέρασ' από τώμορφο χωριό σου και σ' άτάθηκα μπροστά τό σπητικό σου λίγο νερό να πιω σάν διψασμένο. Και μου έφερε; στο πηλίνο κανάτι να πιω νερό, τή δίψα μου να σβύσω και έπερσε ποτέ νί μί άντιμουσο ματιά που φλόγες ήτανε γεμάτη.

Γιατί κι' αν μου έβουσε τή δ' ψυχή μιά στιγμή με τό νερό που μου έδωσε και πιά μ' άναψε δίψα που δε σβόνει πιά στα στήθια μου ή ματιά σου ή φλογερή.

Αλκίς Στέλλας

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Μιά ψαροπούλα κοστάνη βλέπω στη βάρκα κάθε μέρα, γοργά τό κόνιαμα πιά ν' άνοιγει στον τρελλόν άέρα. Τό λιμενάκι με χαρά άφίνει μόνη, δίχως έννοια και όριγνε στα βάθια νερά τό δίχτυα της τά μεταξέβαινε!

Αχ! ψαροπούλα κοστάνη, πώς στη βάρκα σου κι' έμένα κι' αν ή πος ψαρι δεν φαγή μες' στα νερά τ' άσημασμένα, κι' αν ήδες τό δίχτυα σου άδειανά, μην κοκκινίζεις πεισιμωμένη, τά μάτια σου τά μαστονά καρδιά τρελλή θ' ήχουν πιασμένη

Γ. Άγγελάτος

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

Πλουμιστό στεφάνι γύρω στα μαλλιά σου— Χάρο αρραβώνα φόρεσε και πής στο στερνό ταξείδι! και σ'ήν άγκάλια σου πήρες μίαν εικόνα κι' άνθη π' αγαπήσ.

Κεΐθε που θα φτάσης, άψ φερθήρη κήνος όσάν τή ψυχή σου άσπρος και άγνός, θα τόν άναδενει ό 'δικός μας θρηγος, και θα τόν δροσίζει του καμμού ό άχνός.

...Και του μορμού σου ό ξεχώρητες ώρες θλιβερές και μαύρες και τρανός ό πονος και βαρύνς τής θλιψής τής βαθείας ό στόνος.

Φεύγεις μας νυφούλα!... Πής σε άλλες χώρες! πής στο πανηγύρι τών Νεκρών ό χωρή. Στο καλό Νυφούλα!... στο καλό Νεκρή!... Θεομνήκη 1920.

Βούλης Γλάρος

ΕΣΑ

Έχασε άπόψε τούς πόνους όλους, αγαπημένε, κι' άγκάλιασε τό κορμί, μόν λαχάρησες τόσον καιρό...

Στη σκέψη σου τή θεολογική σάν τίν χειμω- νιάτικο ονείρον, άς φανερωθή ή έλλαπα γλυκειά, σάν Αδουονιάνικο ψευγάρι και λέντση ή καρ- διά σου άς πη τά λόγια... που φανταζόμουν και μεγάλωναν τή λαχάρα μου.

Έλα, σήκο και κίτταξέ άπό κοντά τά μάτια μου, θα ήδς άπ' αυτά μέσο' στην καρδιά μου πως άναψε ξαφνικά ή φωτιά και πρίν άρχίσουν ή φλόγες της να βγαίνουν όζω και να χάνονται, φέρε τά χείλια σου στα δικά μου και σφραγίσέ τα, γιά να μέινουν πάντα κλεισμένες. Κ' ύστερα, γύρε τό κεφάλι σου, αγαπημένε, πάνω στην ά- κκαλιά μου, ξεκουράσου χωρίς να φοβίσαι και σνέχως τ' όνειρό σου... Βασιλάκης Κώστογλου

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

Φεύγουν τρεις καρβαλάρηδες από χαϊνή μάχη. Πού πάν τρεις καρβαλάρηδες κοντά καρβίλα και τά λιγύζωα τά κορμιά στυλώνοντι δέντρα Άλλα. Τό αίμα από τριβαδερπλήγισσάσειεροντο αναβρύνει κι' εινε ή ροή του έλδθερμη και τ' άλογα έρεθίζε. Κ' άπό τες σέλλες στάζοντας κι' από τά χαλινόρια σμιχτά μ' άφρονς και κορνιαχτό τό αίμα χαράζει

Άγνάρια Τ' άλογα άργά έλαφρά πατούν τό χόμα-ιδ' άλλος [τ' αίμα

θα σφύριζε σά σίφρονας, και θάτρεχε σά έλαμα Πάν οι τρεις καρβαλάρηδες κοντά κοντά καρβίλα και τά λιγύζωα τά κορμιά στυλώνοντι δέντρα Άλλα. Μάτιαστα μάτια, σκόνφροντας κιντάζοντας θλιμμένοι, και λεί καθένας με φωνή στα χείλη άποσβυμένη: —Με καρτερεί ή πείο όμορφη να στό μακρινό [χωρίς της,

γι' αυτόπονόπου χάνομαι μέ' στον άνδότηνίσότης. —Έγώ έχω σπύτι, κι' έχω αυλή και κήπο καρ- [πιομένη, μ' άπριν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάνω από την πένθητην έκίνη σινουδία πετούν παραμυθέντας όθνα μεγάλα τρία κι' ένα μετ' άλλο κρώζοντας μοιράζον τό φαί των. —Αυτόν έσύ, κι' αυτόν έσύ, κι' έγώ θα τάσ [τόν τρίτον.

μα πρίν τής ώρας μου έρημος σέξην γή πεδίαίνω. —Μόνος μου πόθος και στενός όπόδος, τού έλλω [κόρμου, και τίποτε άλλο, —όμως πικρός και πάλι θάνάτομουν. Κι' άπάν

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

«Έκτοτε ο στρατηγός Χάιτερ παρέμεινε και έν τ' άποστρατεία του στενωτάτα συνδεδεμένος μετά τού φίλου και συμπολεμιστού του, διατηρήσας άμειωτον την προς αυτόν εκτίμησιν και αγάπην.

Ότος δ' άρ' έτερόν αναγνωρίζων την πνευματικήν ύπεροχην του στρατηγού, κά, υπό τινε έποχην, διατηρών άκόμη άκλονήτως ριζωμένην την προς αυτόν, ως άνωτερον, κατά βαθμόν, πειθαρχίαν του, τόν έθεάρε, ως απαραίτητον σύμβουλον του εις κάθε δύσκολον περίστασιν τού νέου του, έν ήμερά, βίου.

Διά τούτο και τότε, προκειμένου περι τού μέλλοντος της θυγατρός του, προς αυτόν άπηύχνητο.

Ο στρατηγός Χάιτερ έλαβεν από της χειρός του συνταγματάρχου Βέμπερ την διαβλήν έπιστολήν των δύο ήρώων μας και ήχησε να την διατρέξη με βλέμματα γρήγορα.

Ο πατήρ της Μάιρης είχε καθήκον άπάνταί του και παρηκολούθει επί της φουσιογονίας του την έντιμωσιν του τού έκαρμοναί τρυφεροί και σπλεητικοί έμφράσεις των δύο έπιστολών. Ο γρηαός στρατηγός έμφορράς, καθ' όσον εδίαβαζε και συνέστα άδιαιλείτως τά φρούδια. Τέλος έφρασε μετά περιφρονησώς επί τού γραφείου του τας έπιστολάς, και ανεφάνησε:

—Παιδαριώδια!

—Αυτό εσκέφθη και εγώ, υπέλαβεν ο Βέμπερ, άλλ' αυτή των ή έπιμων μ' έββαλεν εις άνησυχίας.

—Και τί δύνασαι να φοβηθής;

—Μήπως έν τή νεανική των όρμη, οι δύο νέοι προλάβουσι τας άφορμώσεις μας διά πάρεξος ανεπαρορθώτου κατόπι.

—Ω! Έκαμεν άδιαφορός ο στρατηγός. Πιστεύεις εις την δύναμιν αυτήν τού έρωτος;

—Εγώ όχι, άλλά...

—Τίποτε! δέκονεν ο Χάιτερ. Μη φοβείσαι τίποτε έν άνάγκη, θά προβώμεν εις άνάγκησιν της κόρης σου, όπως θ' ανεκαλούμεν σωμα στρατού μη έπιτελον πιστός τας διαταγάς μας. Δέν τό έπράξαμεν τοσούτοις κατά τας ένδόξους ήμέρας των μάχων και των νινδώνων μας;

—Βεβαίως άλλά, θά εισακουσθώμεν άρα γε;

—Μπλ! Έκαμεν ο στρατηγός' όποιος δέν ύπαικνει τιμωρείται.

Και προσέθηκε, μειδιών θριαμβευτικός:

—Εκείναιτα εις την Έλλάδα, έβγαλλοτε ένα μέγαν στρατηλάτην ο όποιος έκοπτε με τό σπαθί του όσα δέν έλόντο... Διατί να μη κάμωμεν και ήμεεις τό αυτό;

Ο γρηαός στρατηγός δέν ήδύνατο να λησμονήσθ τόν έν τή πολεμική τέχνη έφαρμοσμένους κανόνες. Ο όποιος του ελχεν όργανισμόν στρατώνος. Και έξη ίδιωτεών τώρα χωρίς σάδεμیان να μεταβάλή των πρώτων του συνθηθειών. Ένόμιζε δε ότι εις πάσαν περίστασιν ήδύνατο να έφαρμοζόμνται οι αύτοί κανόνες με τά ίδια άποτέλεσματα.

—Ότε ή γνώμη σου εινε ; ειπεν ο συνταγματάρχης Βέμπερ.

—Οι πρέπει δια τελευταίαν φοράν να γράψης και να δηλώσης εις αυτά τα παιδάκια ότι έννοιούμεν να ύπακουσώμεθα και ότι γνωρίζομεν ποίαν αερόφι ή ύπόστασιν έχουσι τα έλαφρά αυτά αλοήματα της νεανικής των ήλικίας. Να τούς διατάξης τέλος να χωρισθώσιν άμέσως άπ' άλλήλων και να παραγγείλεις εις τόν αδελφόν μου Ίούλιον να τούς έχη υπό τήν έπιβλεψήν του, ίδιος δε να έπιτηρή τόν κομφευσόμενον αυτόν κρινον, όστις ένόμιμος φαίνεται, ότι την κόρην σου την άπέστειλες εις την Έλλάδα δι' ύποθέσεις καθαράς έρωτικής.

Ο συνταγματάρχης έμεινε οικειτικός. Τέλος ανεφάνησε:—Και άν όλα αυτά δέν άρκέσουν ;

—Ε! Έκαμεν δύσαναχαχτην κίππος ο στρατηγός' τότε θά την ανακαλέσθ. Θά στείλεις άνθρώπον να την παραλάβη... Καί, άν δύναται, άς μη τόν άκολουθήσθ...

Προσέθηκε δε, μετα τινος σκέψιν:—Όπως δήποτε, πρέπει να έχης υπ' όψει σου, φίλατέ μου, ότι ή εικάσια διά την τυχήν της θυγατρός σου δέν πρέπει να χαθή.

—Οδδέποτε τό λημονώ, άπήνησεν ο Βέμπερ. Και ίδιος δέν λημονώ ότι την εύτυχίαν αυτήν θά την όφείλω εις την ελικρινή σου φίλιαν.

—Δέν μου όφείλεις τίποτε... Αί ύποχρεώσεις μας εινε άμοιβαία.

Και προσέθεσε ταπεινώσας την φωνήν:

—Πρέπει να όμολογήσης ότι με δεκαπέντε χιλιάδες μάρα που έμπορεύεις να διαθήσθς διά προκτα της Μάιρης σου, δέν βρισκει κανεις εύκολα εις την έποχήν που ζώμεν ένα ύπολογαζόν, εις τόν όποιον να άρμόζη τώσον θαυμάσια ή πολιτική ένδυμασία και ή έν τώ κόσμω

ζωή όσον και ή στρατιωτική στολή και ο βίος τού στρατώνος...

—Βεβαίως, τό όμολογώ, ειπεν ο συνταγματάρχης.

Ο Γουλιέλμος Χάιτερ επανέλαβα:

—Πρέπει να όμολογήσης άκόμη ότι ο Έρμαν φέρε και όνομα όρεκτά δόξασθέν εις την Άσιατιαν, και ότι, ως άτομον, ο άνεπιρός μου εινε ζείος πολλών γυναικών να προσελκύσθ τά βλέμματα...

—Βεβαίως! ένόμιμος ο Βέμπερ.

Ο στρατηγός προσέθηκεν:—Εγώ ήθέλησα να γίνή τό συναικόμιον αυτό διότι ένδιαφέρομαι διά σε όσον γνωρίζεις και διότι εκτιμώ την θυγατέρα σου και προτιμώ αυτήν ως σύζυγον τού άνεπιρόν μου από πάσαν άλλην, έστο και πλουσίαν, ή όποια δέν θά έγνώριζε να διευθινή τον οικον ενός στρατιώτου...

—Σ' εύχαριστώ, άπήνησεν ο πατήρ της Μάιρης.

—Δέν ύπάρχει καμμία άνάγκη εύχαριστηρίων, ειπεν ο γρηαός πολεμιστής' τό μόνον καθήκον που έχεις εινε, να φροντίσθς να διαλύσης όσον τό ταχύτερον τά γλυκά αυτά όνειρα, που έγέννησεν ο όρατος έλλητικός ορατός εις τό κεφάλι της θυγατρός σου και να της ύποδείξθς ότι ο κόσμος δέν σκενικται από ποιήματα...

—Αυτό θά τό πράξω, άπήνησεν ο γρηον.

—Αλλά, προσέθηκε φοβούμαι μήπως δέν εισακουσθώ.

—Τότε, ειπομεν, θά την ανακαλέσθς άμέσως και θά προβώμεν άνευ άνοβολής εις την τέλεσιν των γάμων της μετά τού Έρμαν... Ίσως θά κλαύσθ, θά στενοχωρηθθ επί τινος χρόνον' άλλά, μετ' όλίγον, έσο βεβαίως ότι θά ήρημήσουν όλα, διότι επί τέλους ή ήλικία της, εινε ή φέρουσα τούς πρώτους πόθους των έγκοσμιών άπολαύσεων, εις τόν βιον δέν που θά της προσφέρη ο Έρμαν, όλας αυτές τας άπολαύσεις θά τας έχη έν άφθονία. Μη άμφιβάλλθς δε ότι τά παιδικά αυτά αλοήματα παρέρχονται τώσον ταχέως όσον ταχέως και γεννώνται...

—Αυτό θά τό πράξω, άπήνησεν ο γρηον.

—Αλλά, προσέθηκε φοβούμαι μήπως δέν εισακουσθώ.

—Τότε, ειπομεν, θά την ανακαλέσθς άμέσως και θά προβώμεν άνευ άνοβολής εις την τέλεσιν των γάμων της μετά τού Έρμαν... Ίσως θά κλαύσθ, θά στενοχωρηθθ επί τινος χρόνον' άλλά, μετ' όλίγον, έσο βεβαίως ότι θά ήρημήσουν όλα, διότι επί τέλους ή ήλικία της, εινε ή φέρουσα τούς πρώτους πόθους των έγκοσμιών άπολαύσεων, εις τόν βιον δέν που θά της προσφέρη ο Έρμαν, όλας αυτές τας άπολαύσεις θά τας έχη έν άφθονία. Μη άμφιβάλλθς δε ότι τά παιδικά αυτά αλοήματα παρέρχονται τώσον ταχέως όσον ταχέως και γεννώνται...

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

(Εκδοτή έγκρισις ή άνανέωσις διά τό 1921 δεσφημία. Οι έγκρινόντες ψευδώνυμα αρξάν να μή γράψουν άποκατητής τό όνοματεπώνυμόν των και την διεύθυνσιν των).

Ανεκώθησαν και ενεκρίθησαν... Τρεΐς φίλοι: «Έρευντής της εύτυχίας» «Απογοητευμένη» «Ανδός άγρού» «Έρωτευμένος με τό άγνωστον» «Μισογύνης» «Κύμα Άλφειού» «Δορεττα Χ.111» «Νέος κομήτης Σακουλέβου» «Χαλύβδινος Πολυβολητής» «Μετανόστης» «Θυλλικός Καρβόλατης» «Άστος» «Κατακτητής καρδιών» «Χανουμάκι» «Κατάδικος τού πεπρωμένου» «Ίππεύς θανάτου» «Έρημίτης Έλμά Ντάγ» «Άγρυνος φουρός» «Αποκαίδο της μοίρας» «Έρυθρός Κρίνος» «Ζούντεξ» «Μαρομην Γαυρόφλο» «Black Prince» «Νεαρός Φοιτητής» «Μικρή τηλεγραφήτρια» «Ασκληπιάδης» «Πελοποννησιος» «Απειρος» «Coeur blessé» «Λευκή περιστερά» «Έρυθρός»

ΞΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΣΚΛΗΡΑ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Τό βράδυ σάν κοιμήθηκα στο όνειρό μου είδα, πώς σε άγαπήμην μου στην άγκαλιά μου είχα.

Και έμυλούσαμε σιγά έρωτικά λογάκια, και μουδίνες και σουδύνα άμέτρητα φίλκια.

Μ' άπ' τη χαρά μου την πολλή και τά γλυκά φίλά, πετάχτη' άπ' τόν ύπνο μου βλέπω μ' άπελιπιά.

Πώς κράταγα άντι γά σε σφιχτά στην άγκαλιά μου, και έφιλοισα άτέλειστα τό δόλοιο σκεπάσμα μου.

Αθήνα Τάκης Παπαηλιού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ «Καρδιά Προσκόπου» τού κ. Βλ. Βαλασοπούλου.

—Εξεδόθη ποιητικός τόμος «Τά Γυμνά» τού κ. Αγγέλου Δόξα.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρός ύπηρέτης με καλήν άμοιβήν. Πληροφορία εις τά γραφεία μας.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Τους φίλους άναγνώστας και άναγνωστές που μου εύχήθησαν τόν καλόν χρόνον εύχαριστώ πολύ. Η ελικρινεία των εύχών των με χαροποιεί, διότι μου δείχνει ή μεταξύ μας πνευματική επικοινωνία γίνεται όλοένα στενωτέρα. Αποτελούμεν δίον με μεγάλη φιλική συντροφιά, είμεθα όλοι φίλοι άγαπημένοι και ως προς φίλον θέλω να μου γράψουν οι άναγνώσται μου. Δέν μ' άρέσουν ούτε με συγκινούν οι έπαινοι, οι έπίσημοι προσφωνήσεις, οι τίτλοι. Έκεινο που μ' άρέσει εινε να μου γράφουν ελεύθερα, ότι θέλουν και' ότι σκεπτόνται, γιά να τούς άπαντώ και' εγώ κατά τόν ίδιον τρόπον. Τά μόνα που με πειράζουν εινε τά κακογραμμένα και με άξιώσεις ποιήματα, τά όποια με κάνουν καμιά φορά να γίνωμαι γκρινιάρης ένώ συνήθως δέν είμαι—ελικρινώς σας μιλά.

Νό π. χ. μπορώ να μην έγκρινω τό πεζό της διόδος Κ. Τσ. που καταλαβαίνω πώς εινε άπ' την καρδιά της βγαλμένο, γι' αυτό εινε και τόσο όμορφο; Έπίσης δέν μπορώ παρά να έγκρινω τά έργα των κ. κ. Γ. Τουφεξή, Τ. Καρβια (έχεις δικη με τή βισσόνη που έτοιμάσθηκε τό ήμερολόγιο έμειναν και λύγα λίθη, όπως σάν τίτλον τού ποιήματος από ο όποιος από «Σάν τό φύλλο», έγινε «Έάν τό φύλλο»), Β. Ίωαννίδη, Π. Γυθεισιτάκη (μάρτυ έχω διαβάσει κάτι παρόμοιο, μα δέν θυμούμαι άν εινε τό ίδιο) και τούς στοχασμούς της Μις Ανδρίς (νά φροντίσετε ν' αλλάξετε αυτό τό στομαχόδεσ και ρομαντικόν στυλ, διότι εινε πολύ παλιόπλεον). Αλλά πέστε μου σάς παρακαλώ και σεις λιγάκι, μπορώ να έγκρινω τό ποιήμα τού κ. Γ. Τριαντ. τού όποιου τό β' τετράστιχον έχει ως εξής:

Κ' εγώ με χέρια άνήχτα και με καρδιάν κτυπούσαν κινάσω άσκαρδάμηκτι τρελάτην κόρην την ποθούσαν.

Όρίστε; Και άν τό ένέκρινον πρώτος ο έλλογιώτατος κ. Αγκυθαγγέλος δέν θά διαμαρτύρησο, διότι έπιτρέπω να καταπατήν τά οικόπεδά του.

Η πάλιν, άν εισθε σεις εις την θέσιν μου, θά έγκρινάτε ποτέ τό ποιήμα τού κ. Άλαφ. όστις μεταξύν των άλλων γράφει:

Λέγω στο κ' μ' α άν μπορώ έκείνο να διαλέξθ, ότι γλυκύτερο θαρρέ φροούτο... να μου εκλέξθ.

Γιά μονάβη τού περάσατε τό κύμα, κύριε; Έλάτε σάς παρακαλώ, φίλοι μου, να διαβάσετε μερικά άκόμη τέτοια ποιήματα, και μου λέτε τί χαμπαρία.

Ας εινε γιά να είμαι δίκαιος, πρέπει να πώ ότι στο ταχυδρομείον της κάθε έβδομάδος έλάχιστα τέτοια ποιήματα συναντώ. Τά έλλα, έστο και μη έγκρίσιμος, εινε άνθρωπινα και άδικούνται μόνον από ώρισμένα λάθη.

Αλλά άς τά πάρουμε με την σειράν.

Σεις κ. Π. Βαρθ, γράφετε νόστιμα, άλλά δέν έχετε ιδέαν από μέτρον και στίχον, έχετε δηλ. την ούσιαν και σάς λείπει ή λεπτομέρεια προκειμένου περι πρωτολόγιον δέν εινε μεγάλο τό κακό, πρέπει όμως να διαβάσατε, να μάθετε να κάνετε στίχους και τότε θά σάς έγκρινω τά σκαλαθύρματά σας.—Και σεις γράφετε με κίππων τρυφερότητα, κ. Θ. Δημητριάδη, άλλά πλατειάζετε, παραφρονούνετε τό θέμα σας με κοινοτυπίες και δάκρυα, μέσα εις τά όποια χάνονται και τά καλά τόν σημεία.—Οι γλωσσικές υπερβολές σας, κ. Π. Κοκκινιώτη, τό κατέστρεψαν ολόκληρον έκείνο κ. χ. τό «άρωματικόδομο», εινε νοσηδικότατον και άποκρουστικότατον.—Πολύ έντονη ή εικόν τού «Πόκερ» δις Ψ. Γ., άλλά τό θέμα χιλιογραμμένο, που τό διαλέξατε;—Κοινοτυπίες κ. Κ. Ανθε, τίποτε πρωτότυπον.—Μεγάλο και παράκαρπον, κ. Χ. Οικονόμου.—Μεγάλο και κοινότυπον θέμα, κ. Π. Μπεφάνη.—Και αυτό που μου στέλλετε κ. Θ. Γουλιιάδη, πολύ μεγάλο.

Με συνεκίνησε πολύ, κυρία Έλπις, θά δημοσιεύθθ.—Θά πάρη την σειράν τού έτσι διορθωμένου, κ. Ε. Φάντη.—Δέν βλέπω κατά τί σάς έθιγε, κ. Σ. Στούπη.

Έλαβα και ένα ποιήμα τού έμπνευσμένου ποιητού των Άθίδων κ. Αχ. Νέπ, άπερωμένο εις την άναδειχθεισαν διά τού δημοψηφίσματος της «Σφαίρας» Βασιλίσσαν της Καλλοίνης δεσποινίδα Μαρίαν Πουλιούκα, αθίβα και αυτήν και προσωρινώς διαμείνουσαν έν Μτυλήν, καθώς μου γράφει εύχαριστός θά τό δημοσιεύσω.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΡΩΤΑΙ.—Σφιγγα τό χέρι τού φίλου μου Ιατρού κ. Δημ. Όρφανού και τού εύχαιμα νά τού ζήσθ ο χαριστικός γίώμας τού Γιαννάκη. Αντ. Συρίγος

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Χωριστοπούλα—Μίμη εύχαιμα ταχέαν εκπλήρωσιν των πόθων σας ή μόνη χαρά μου. Καίτη.

—Μίμη εύχαιμα είσιον και εύτυχές τό νέον έτος δέξου εύχην μου. Η καταφρονεμένη Έλένη.

—Βυζαντινό μαργαριτάρι—Γιά τόν νέον χρόνον σου στέλλω τός καλλιτέρας μου εύχάς από τούς μικρασιατικούς σιδηροδρόμους Κορδελιού Κων. Κιουσής.

—Δεσποινίδες άλληλογραφώ. Είμαι μαθητής της γυμνασίου Χαλκίδος. Σκοπός έρωτική περιπέτεια και άπόκτησις ελικρινούς φίλης. Γράψατε έπιστολήν «Ρεπόρτερ» Κονίστρας Έβροίας.

—Αναλλάσσω κ. π. και έπιστολάς επί παντός θέματος με νέους και δεσποινίδας. «Ανθος άγρού» π. Γ. Παύρας.

—Ευχόμενος εύτυχές τό νέον έτος στάς άλληλογραφητέρας μου διακόπτω την άλληλογραφίαν μου εύχαριστών αύτάς θερμώς διά την μέχρι τούδε προθυμίαν των «Γαλανόλευκο κύμα».

—Επί ελεύθερος νέου έτους άπευθύνω θερμότερας μου εύχάς προς άγαπητάς άνταλλακτέρας και άνταλλάκτας. Αιμίλιος Φλωρός.

—Μαρίαν Βλαχοπούλου Άμαρουσιον. Προτιμώ επανάλγησιν άλθροσμήνου άλληλογραφίας μας δέχεται; Αιμίλιος.

—Τρελλήν μοδιστρούλαν. Έσιώπησες χωρίς να άπολογηθής θερμά συγχαρητήρια διά ποσαπότρη χαρακτηρισμός σου ταχέως έπίπετες τας σταλεισάς. Σταυρος.

—Σάν ζωή σάν όνειρο! Λαμία. Στην πρώτη σου έπιστολήν άπήνησα. Άγαμέμνον προ πολλού νέαν σου έπιστολήν εις μάτην. Διατί; Νομίζω έχεις ύποχρέωσιν να άπαντήσθς. Άναμένο λοιπόν. «Καναρινάκι».

—Πολείται γεωμηνική φωτογραφική μηχανή μάρκας Helios μεγέθους 9X12 εις συμπέφουσαν τιμήν. Πληροφορία εις τά γραφεία μας.

—Νιό... μη σου σκεπάζει την ελεύθερη σκέψη ο φόβος. Μη λησμονής τόν πολεμιστή τού Έβρου. Σθ άγαπά... ο Μισογύνης.

—Αλέξανδρο Τσατοσ: έλαβον κάρταν άπήνησας δέν έλαβον νέαν. Στείλατε μέρος διευθύνσεως Ν. Α. Α.

—Πολείται φωτογ. μηχανή διαστάσεων 9X12 μάρκας γεωμηνικής «Single» καινούργης με έν chassis Filmpact και 5 chassis Plaques τιμή εκκαιρίας φαιός διπλοσ. Άπευθύνθητε Χρήστον Ζαγκούρογιον Έλεούσης 14 όρα 9—12 και 1—4.

—Νεαρός ύπερσοματικός χωροφυλακής άνταλλάσσει κ. π. με δεσποινίδας πανταχόθεν. Γράψατε Χ.Π. π. Γ. Θεσσαλονίκη.

—29ετής Άρκας έγγράμματος κίτοχος σεβαστής περιουσίας χροσούσος τό επάγγελμα ατελεί άλληλογραφίαν μετά δεσποινίδον έντιμω και μέτρομα Φιλελευθέρου. Σκοπός εύνόητος. Γράψατε «Αρχαία Φιλελευθέρου» 334 Cherry Ave S.E. Canton Ohio.

—Είς τόν Τάκην Κυδώνην δεκανέα τού Πυροβολικού, και εις τόν Τάκην Σκαρμόγιαν λοχίαν της στρατιωτικής Μουσικής τού Μεταπολ, εύχαιμα χρόνια πολλά και να μου στείλουν τας διευθύνσεις των τό γρηγορώτερον. Διεύθυνσις: «Δαμοκρίδης Σωφραϊκος» γραφεία «Σφαίρας» Άθήνα.

—Κίτταν Ζαχαρίου. Γράψατε «Τσακινούλαν» Λάρισα.

—Μιά τρελλή χροσούλα ποθούσα την άπόκτησιν ενός καλού φίλου όεχεται άλληλογραφίαν με όλους ίδιως με όσους έχουσι έπισκεφθεί την Μιριάν Άσιαν. Γράψατε «Χανουμάκι» Θυρίς 17 Γραφεία «Σφαίρας».

—Δύο νεαροί μαθητά στρατιωτικής σχολής διά πρώτην φοράν εισερχόμενοι εις τό σχολείο της «Σφαίρας», άνταλλάσσουν έπιστολάς μετά δεσποινίδων Άθηνών, Χαλκίδος, και Πόργου. Γράψατε «Κατάδικον τού Πεπρωμένου» και «Ίππεύς θανάτου» θυρίς 18 γραφεία «Σφαίρας» Άθήνα.

—Αναλλάσσω με δεσποινίδας κ. π. Σκοπός ή φίλια. Εύτοχε Τοζότη, Πανούκλα, Πιεροτίνα Δελιά, Ε. Άνδρουλιδάκη γιατί δέν άπαντάτε. Γράψατε Ήλιον Γιαμαρέλλον π. Γ. Άθήνας.

—Φιλία μου γιά δέν γράφεις; Γ. Γ.

—Κορίτσια Άθηνών, Ιωαννίνων ποία θά φάσθς επί οισούρητος θέματος. Γράψατε Black Prince, τού σίνταγμα πεζικού μικρόν έπιτελειον Τ. Τ. 907.

—Νεαρός δεκανέος τού Μεταπολ ατελεί άλληλογραφίαν μετά δεσποινίδων καλών οικογενειών και δη μαθητριών γυμνασίου. Προτιμώται Άθηνών, Χανίων, Σμύρνης, Μαγνησίας, ψευδώνυμα άποκλείονται. Σκοπός ελικρινής.

—Από τά βάθη της Μικράς Άσίας καλώ άπαξάπαντας και ιδιαιτέρως τό όρατον φύλλον να με θυμηθών και μέσα έστο και μετά τας εορτάς. Άνταλλαγή κ. π. και έπιστολών. Συτήτης επί οισούρητος θέματος. Γράψατε Black Prince, τού σίνταγμα πεζικού μικρόν έπιτελειον Τ. Τ. 907.

—Νεαρός δεκανέος τού Μεταπολ ατελεί άλληλογραφίαν μετά δεσποινίδων καλών οικογενειών και δη μαθητριών γυμνασίου. Προτιμώται Άθηνών, Χανίων, Σμύρνης, Μαγνησίας, ψευδώνυμα άποκλείονται. Σκοπός ελικρινής.

—Από τά βάθη της Μικράς Άσίας καλώ άπαξάπαντας και ιδιαιτέρως τό όρατον φύλλον να με θυμηθών και μέσα έστο και μετά τας εορτάς. Άνταλλαγή κ. π. και έπιστολών. Συτήτης επί οισούρητος θέματος. Γράψατε Black Prince, τού σίνταγμα πεζικού μικρόν έπιτελειον Τ. Τ. 907.

—Νεαρός δεκανέος τού Μεταπολ ατελεί άλληλογραφίαν μετά δεσποινίδων καλών οικογενειών και δη μαθητριών γυμνασίου. Προτιμώται Άθηνών, Χανίων, Σμύρνης, Μαγνησίας, ψευδώνυμα άποκλείονται. Σκοπός ελικρινής.

—Αναλλάσσω γραμματόσημα όλων των κρατών τού κόσμου και έπιστολάς άγγλιστι. Δ.

ΣΦΑΙΡΑ

Α. Κυριακίδης π. Γ. Άθήνας.

—Αναλλάσσω κ. π. καλλολός με δεσποινίδας πανταχόθεν πρό παντός Άθηνών «Νεαρός φοιτητής» π. Γ. Άταλάνης.

—Κορίτσι Δλτ. «Αναλλάσσω και εγώ κ. π. και έρωτικός έπιστολάς με όλους σας. Μικρή τηλεγραφήτρια» π. Γ. Δεβάσιαν.

—Σανδοπούλαρον Ίαθην». Πρό ιηνός άπήνησα εις έπιστολήν σας από 3 Νοεμβρίου, σχετικήν όμως άπάντησιν δέν έλαβον. Περιεργον! Εγώ έγνώριζα ότι θά έπέφερα τοουτόν άποτέλεσμα δέν θά έγραφα. Έν τούτοις συνεμορφώθη προς παράκλησιν σας να γράψω ελεύθερος επί γνωστόν ζήτηματος. Μού φαίνεται ότι ειναι επιβεβλημένη μια οιαδήποτε άπάντησις έστο και μέσο «Σφαίρας». ΓνωστόςΚ.

—Δύο νέοι σπουδαστάι εύρισκόμνοι έν Έλβετία διά σπουδάζει προτείνουσαν άνταλλαγήν κ. π. και έπιστολών μετά νεαρών μεμορφωμένων δεσποινίδων άπίσης της Έλλάδος εις Έλληνικήν Γαλλικήν και Άγγλικήν επί παντός θέματος. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε Κ. Ν. Ε. Α. poste restante Neuchatel husse.

—Θεοδ. Άρνας, μάθετε πρώτα λιγη όρθογραφία. Κόμητα νέ Γερμανν έλθε κοινοτάκος. Θεόν έρωτος. Είστε μικρός άκόμα. Τρελόσασασις.

—Καλλιάντζαρον. Μάλλον μ' έσοκίσατε. Χειραφετημένη Δαντιολογός.

—Αναλλάσσω κ. π. και έπιστολάς με νέους και νέας όλων των μερών άταραχίτως κάτω τών 20 έτών εις δεύτεραν έπιστολήν άποκαλύπτομαι. Γράψατε «Γυμνασιόπαιδα» θυρίς 10 γραφεία «Σφαίρας».

—Μ. Διεθνισμός μου εινε Μ. Κ. π. Γ. τράμ Κολοκυνθούς Έπτανήσια Μαίρη.

—Νέοι και δεσποινίδες σπεύσατε να παρηγορησθε με δυστυχία ύπαρξιν δι' άνταλλαγής κ. π. Γράψατε «Απογοητευμένη καρδιά» π. Γ. Σάνθη.

—Δημονημένοι φοιτητά άνταλλάσσουν έπιστολάς ή κ. π. με μορφωμένας δεσποινίδας σκοπός ίερός. Προτιμώται Άθηνών, Θερσον, Κυπριασίας, Καλαμών, Λεβαθείας, Ραιδεστού, Φιλατρών. Γράψατε Αοικητιάδην και Πελοποννήσιον π. Γ. Ραιδεστών Θράκης.

—Αναλλάσσω κ. π. και έπιστολάς με νέους και νέας όλων των μερών προτιμώ όμως Άθηνών, Νησιού. Λευκός Κρίνος» θυρίς 10. Γραφεία «Σφαίρας».

—Διά πρώτην φοράν εισερχόμενος εις τό κομψόν σαλονάκι της «Σφαίρας» χαιρετώ άπαξάπαντας και άπαξάπαντας έπιθυμώ γνωριμίαν άνταλλάσσω κ. π. και έρωτικός έπιστολάς με δεσποινίδας κάτω τών 18 έτών προτιμώ Κων) πόλεως, Θεσσαλονίκης, Πειραιώς, Άθ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΜΠΟΥΡΑΣ

Γειά σας, και χαρά σας, είχατε πάλι καιρό να με δήτε, το ξέρω, κι' εγώ όμως άλλο τόσο είχα. Τι να κάνω, αδερφάκι, πρέπει να κυττάμε και τη δουλειά μας καμιά στάλα, γιατί αλλιώς δεν έχει μάσημα. Κι' εξ' άλλου πρέπει να υποστηρίξουμε και τους δικούς μας ανθρώπους λιγάκι, για να με υποστηρίξουν κι' αυτοί με θάνατο που θα βάλω κάρτη για βουλεύτης. Τι διάολοι! σ'α δεν κάνουμε κάμποσα ρουφετάκια τώρα πουνε ούλα ιαπατριάκια μου σ'α πράματα, τότε θάν τα κάνουμε!

Μου γράφει ο πού λέτε απ' την Πάτρα πώς ένα αλανάκι, παληά μου παρτέα κατάντησε φυσικό ένεκα η καλοπέρασι και πώς, ο δήμαρχος δεν ήθελε νάν το βάλω στο φυσιατρείο. Παίρνω κι' εγώ το ντραίνο και μία και δυό στην Πάτρα. Παρησιάζομαι στο δήμαρχο και τού λέω: «Τήρα καλά μη δέν το μπάσης στο σοκομείο, γιατί θα βάλω δυναμίτι σ'ούλας τις υπόνομες νάν τις τινιάξω στάν αέρα και θα βρωμήξω η πόλι».

Και τί να κάνω, ήθελε δέν ήθελε, μου τώκανε το ρουφετί, γιατί αλλιώς τρομάρα του. —Φημερίδες...ουέ...ουέ...ουέ...

Ο Παροδίτης

Ο ΠΩΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Έφες άργά, σάν έμπορος γυρνούσε σ'α σοκάκια, κι' εφώναζε: «καρδιές πουλώ!» ένα παιδάκι ξανθούλο, και μ' άσπρα φτερουδάκια.

Έγνώρισα ποιό ήτανε, κι' επέταξα σιμά του, και άρχινώ με μία χαρά! να έξετάξω τρυφερά τα έμπορευμάτα του.

Πολλές καρδιές μου έδειξα και μαγιές κι' ώραιες, άλλες χλωμές, άλλες ξανθές «πάρε, μου ελεπε, οποια θές, κι' είν' όλες αυτές νέες...»

Με προσοχή εξέτασα, κι' ανάμεσά τους μία μ' εθάμβωσε 'ς την εύμορφία, (αυτήν την θέλω συντροφιά, κι' έλλίδα, κι' εύτυχία!)

«Πόσο—του λέγω—θές γι' αυτή; Σάν ποσους θα κοστίση πόνους, λαχτάρες και καύμούς; πόσους θα πάρης στεναγμούς; τί δάκρυ θα κυλήση;...»

«Ο Έρωσ ξεκαρδίστηπε, και όλος νοσιμάδες, φεύγων, μου λέγει ο σκληρός: «Πέρασ' εκείνος ο καιρός... πουλώ με τους παράδες!»

Ραμπαγός

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

«ΣΦΑΙΡΑΣ»,

Έξεδόθησαν και πωλούνται μόνον εις τα Γραφεία μας:

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ του 1921 8ρ. 10
GEMMA, ρεαλιστικό ρωμάντζο λεπτά 50
Ο 10ος ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ (μόνον 25 κομμάτια άπομένον) 8ρ. 20

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ πλουσιώτατος εις περιεχόμενα, διηγήματα μεγάλα, άυτοτελή μυθιστορήματα, άπειριαν εύθυμογραφημάτων κλπ. 8ρ. 20

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΥΣΑ.

Περδίκω μ' π'λί μ' Φ'λάξ' κ'αφαρή σήμερα π' είνι τ' Φουτώνε κι' φεύγ'νι τ'α καλ'κατζούρια, μη σι πάρ' κι' σένα ζβάρνα η άγια-στούρα τ' Παπασσαφειμ κι' σι στείλ' γιά του διάουλου πισκέσ'. Κι' φόντις θα φέρ'νι του δίσκου με τουν τίμιου σταυρό σ'του καλ'βι σ', ρίξε κι' κανιά

παντάρα γιά μένα, γιατί μαθές ιδώ σ'ν' Άνθίνα ούτε δίσκου γκιζεράνε ούτε μάραθα. Πού τ'α μεγαλεία π' γλιέπ'μ' αύτου σ'του χουργιό, άπ' ούλ' οι βουτηχτάδες καρτιράν ούλόζαρκοι μέσ' τ'α πριάρια κι' φόντες ρίξ' ού παπάς του σταυρό, μακαλειό γίνεται κάτ' σ'του π'άτου τ'ς θάλασσας ποίδε νάν τουν προυταρπάξ'. Ιδω, π' δέν έχ' θάλασσα, τότε β'τάνε του σταυρό μέσα σ' Διξαμενή κι' έτο' αγιάξ'νε τ'α νερά, τ'α γάλατα κι' τ'α κρασά.

Κι' απ'ε λένε γιατί ύπάρχ' ιδώ σ'ν' Άνθίνα λειψαντρία κι' φόντες πιάκη ένα σπιτ' φουτιά τ' αφήν'νι κι' καιγιτι άλάκερου, γιατί δέν ύπάρχ' νερό. Μ' πού να βρεθ'η του κατακαυμένου του νεράκι τ' Θεοσ', σάν του π'λάν ούλου μί τ'ν ούκά οι γαλατάδες κι' ταβερνιάρ'δεις! Γιά τ'αύτου κι' οι κακότ'χοι οι νεόπλουτ' κι' όχ' γιά άλλου λόγου αφήν'νι τ'α πόδια τ'ς άπλυτα. Μ' όσου να ελπ'ησ τ'αρά του χ'μώνα π' ρίχν' κι' κ'άνα τουλοδ'μ' βρουχή, κάτ' πάει κι' έρχεται τ'ο π'ράμμα. Πού να σ' έχου όμους του θέρου, π' ξεραίνονται ούλα τ'α πάντα, κι' άνταριάξ' ού άερας, κι' ζουματάνε οι δρόμ' άπ' τ'ν κ'άπη κι' τ'ωσ τουν κουριαχτό μί του χ'λιάρ'. Ιφτυχός πέσ π'όχ'μ' τ'α σκέδια τ'ς Κουπαίδους κι' τ'ς Στυφάλλιας κι' τ' Κουκινάρα κι' παρηγουριάμασε λ'γάκι κι' άπ' άν δέν ήταν κι' αύτίνα τι θα γινόμασαν οι ερ'μοι!

Ταύτα κι' μένου γειά σ' κι' άντίου μ'

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΘΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Πλεισταίκις έμβοναμάδας λαβούς κατά τ'ας εορτάδας τ'ο όποϊον σ'ας μερσίον. Είς άναχνωστέος μοι έπεμψες προσηνώς μίαν χάρταν μετά γυνός πανδάπασιν ώραιάς και γυμναλέας, εις έτερος μ'άν γραυν άσχημοουρον δίκην μαιμοτήν έξ τ'ο Τάμ-Τούμ και άλλος

μίαν όμβρελλάν ήν εφώνισεν έν τ'ο Γιουσουρούμ τ'ο όποϊον, και μεδέν έμβοναμ'άν περι τ'αγιόν, ήγουν φάγατε όμμάτια Ιχθείς και ή κοιλία περιδρομον ή δυστυχής τ'ο όποϊον βαρ'ωντος έν άπειτ' του Καραϊσκου τ'ο βιολιον. Ο Άγκαθάγγελος

Μεταξ'ό χορευτιών

—Λένε π'ός αυτή η μικρούλα έχει καλό σ'άμα. —Δέν ξέρω, αλλά θα τ'ο εξακριβώσω άπόψε σ'το χορό. —Κι' η Νίνα όμως είνε άριστά νόστιμη. —Ούφ! άφησέ με και σ'β, βρε άδερχέ! —Μά γιατί; Σ' όλους άρέσει. —Δέν ξέρω τί είνε γιά τ'ους άλλους, με εγώ τήνε βρισκω άπαισιαν και ποτέ δέν θα χορέψω μαζί της. —Μά γιατί τέλος πάντων; —Γιατί φορεί κορσέ! Ο Ταγκός

Του Βλάμη τα καρώματα

Χλίψι, ρε Μανιώ άδυσώπητη, τρία δάχτυλα χλίψι έβαλα στην ψυχή μου κι' άλλα δυό σ'το μανίκι μου, και δέ δέχομαι πισκέψες ένεκα πένθος. Άκρωξ, ρε σταυροπαναγιά, τούς άλειτούρητους νάν τ' άνεβάσουνε ξήντα τ'ο κατοστάρι! Έ ρε οίκουμένη φόνισσα, δρόμι φιλότιμο δέν έχεις άπάνε σου! Έμεις περιμένουμε να φτηνήνουμε τ'α πράματα, κι' οι ταβερνιάρηδες τ'ο χαβ'ι τους. Δυό και σαράντα την οκά η ρε-τοίσα, σου λένε τάρα. Δέ φτάνει δηλαδής πού μ'ας ποτίζουνε κουσελίτη, πέρι χρειάζεσαι κι' ένα κάρρο λίρες, γιά να σουρρώσης όπως πρέπει— οι ντασκεμπάπηδες! Χριστέ μου-μούρη! βάλε τ'ο ποδαράκι σου, γιατί χαθήκαμε κι' οι έντεκα! Άσούρωτος θα πεθάνω μπρι τήν ώρα μου και χρόνια θα με κλαίη η Εύρώπη!

Πού τ'ον παληό καιρό, ρε άντίκα! Περσάμενα μεγαλεία και θυμώντας τ'α να κλαίς! Έμπαινες μέσ σ'το ταβερνείο και γινότανε η καρδιά σου περιβόλι' μιά ψιλή σ'τα δύο, σ'τα τρία, κι' άν ήθελες να ξενοιχτής και να γίνης σφουγγάρι, άδύνατο να σου φύγουνε παραπάνω άπό έφτά δεκάρες—νομίξω; Τώρα...καλημέρα γι'ούριο. Τ'ο πίνεις και σ'ε πίνεις τ'ο τραναμπέτικο!

«Οχι «τ'ο πίνω και τ'ο λέω» όπως τ'ο λέει τ'ο τραγοίδι, πέρι «τ'ο πίνω και τ'ο κλαίω» τ'ο χρουσουξίκο! Άν'εις γιά μεξέδες κάνουλες κι' άγκωνάρια μασσάς, σ'ε γλένιουνε γιά δυό μισές και δένυάρχει βρεισός—ξηγιέμαι παρατράγοδα; Και να σου π'ω και μιν' άλλη κουβέντα; Τη σήμερις ήμέρα γιά τ'ο πίνεις γιά δέν τ'ο πίνεις τήν τσέπη σου χαλάς και τίποτις περιπλέον. Άλλοτες, όντες ήσωνα μεθυσμενάκι, γινόσωνα Τσάρος η έγκακράτορας κι' εξασφάλιζες τ'ο μέλλο σου. Έσήμερις ούτε Τσάρος ύπάρχει ούτε πετρέλαιο. Τ'ο λοιπό τί να πής και τί να γίνης; Πρόεδρος δημοκρατίας άπό κείνους πού τ'ους αλλάζουνε κάθε βδομάδα σάν πονάκια, γιά πρωθυπουργός π' άνεβαίνουνε και πέφτουνε σάν τ'ο συνάλλαγμα; Σαχλαμάρα!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙ 10 ΔΡΑΧΜΩΝ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Είς τ'ο πλουσιώτερον και εκλεκτώτερον Έλληνικόν Ημερολόγιον. Περιέχει: 15 μεγάλα διηγήματα τών κορυφαίων τής Παγκοσμίου φιλολογίας άπό τ'ο Κνουτ Χάμσουν μέχρι τ'ο Μαρσέλ Πρεβό. Ένα λυρικόν όνειροδράμα τ'ο Ίστανού Μαρτινέξ Σιέρρα, κλασσικόν άριστοέργημα. Δυό τραγικές μπαλλάντες τ'ο Γερμανού Bürger και τ'ο Άγγλου Όσκάρ Ουάιλντ. Λυρικά κομμάτια, κομψούς λεπτούς διαλόγους, πικάντικες φανταζί, αίσθησιακά τραγούδια και πεζοτράγοδα, μεγάλα εύθυμογραφήματα, σατυρικές επικαιρότητες, γελοιογραφίες, ανέκδοτα, έξυπνα και κουτά, μυστικά γιά Album, Βλάμη ημμετρον και πεζόν, Μητρούσην «Περι μοδός», Γαρεφούλαν, Καζαμίαν, Άγκαθάγγελον «Περι γλώσσης», και όλων τών συνεγραπτών τής «Σφαιρας» κομμάτια. Έπίσης 80 ήγρα και εικόνες άναγνωστριών και άναγνωστών τής «Σφαιρας». Είς τ'ο πιό μοντέρνο, τ'ο πιό σιη ήμερολόγιον, είνε τ'ο βιβλίον τής αίσθαντικής Νεότητος.

ΔΩΡΑ-ΔΩΡΑ πρακτικώτατα, κομψώτατα διά Γραφεία δι' αιδούσας, διά παιδιά, νέους, δεσποινίδας και κυρίας, θα εύρητε μόνον εις τα Καταστήματα Η. ΠΑΛΗΣ & ΓΙΩΕ ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ